

1

Густі тумани землю облягли,
І голубі простори посивіли.
Сади й ліси до решти облетіли
Хтозна-коли.

Ще вчора в пишних ризах золотих
Вони у кронах небо колисали.
Жили собі й не знали — не гадали,
Що ждало їх.

І ось — ані багатства, ні пишнот,
Холодні, мокрі, кострубаті віти.
І якось треба все це пережити
До весняних щедрот.

А поки що серед густої мли
Стоять вони, обшарпані та бідні.
І добре, що тумани залягли, —
Сховали злидні.

2

Осінні дощі безконечні і сірі,
Птахи відлетіли, сховалися звірі.

Не видно нікого, ні в лісі, ні в полі,
І тільки дерева похмурі та голі

На вітрі ламають у розпачі віти,
І рвуться, й не можуть у небо злетіти.

А їм би хотілось, зібравшись у зграю,
Полинуть за море, до теплого краю.

Та міцно в землі заплелося коріння,
І вчаться дерева науці терпіння.

І вижити кожен плекає надію,
І я їх по-людському — ох розумію!
